

belse for, at den Ordning vi faa, intet Hensyn kan eller bør tage til Fæstningen, at den kun bliver baseret paa, at vor Krigsmagt til Lands og Bands kan opfylde en Forpligtelse, der paahviler den, naar europæiske Magter føre Krig med hinanden, nemlig den Pligt at hævde vor Neutralitet, saaledes at vort Land og vore Farvande ikke af nogen krigsførende Magt kan blive benyttet til Støde for Modparten. Jeg var, som sagt, imod, at vi skulde have det Udvalg; thi med det nuværende Ministerium tror jeg ikke, det kan nytte at forhandle; men efter at andre krigsministerielle Forslag ere komne i Udvalg, vil jeg stemme for, at ogsaa dette Forslag kommer i Udvalg, netop for at Marinens Fordringer kunne blive en nyttig Modvægt mod enhver Fordring fra krigsministeriel Side. Til den højtærede Marineminister vil jeg sige, at jeg haaber, at han saa vidt mulig vil støtte de Anstuelser, jeg her har udtalt, jeg tvivler ikke paa, at han har de Anstuelser og har støttet dem for, men jeg beklager, at han har været uheldig til i sin Tid formodentlig at staa alene i Statsraadet, siden han ikke har kunnet føre dem igennem; thi det er klart, at det har været til stor Støde for Marinen, at man har kunnet gaa til de Foranstaltninger, som den højtærede Krigsminister har paataget sig. Jeg beklager, at den højtærede Marineminister i sin Tid har gjort sig til Talerør for Befæstningen, jeg beklager det i høj Grad, og jeg vil sige — ja, jeg nærer saa stor personlig Hengivenhed for den ærede Minister, at jeg vilde ønske, at han havde givet Portefeuille og Taburet i Hovedet paa den, der har forlangt af ham, at han skulde sætte sit Navn under de provisoriske Love. Havde han gjort det, vilde det have været til Gavn for Marinen, og hele Folket vilde have været ham taknemlig derfor.

C. Thomsen: Saaledes som det af gentagne Udtalelser fra min Side vistnok vil være ærede Medlemmer klart, er der overordentlig meget i det Foredrag, som vi nu have hørt, hvortil jeg ikke kan være enig. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig paa ogsaa at holde et Kurjus over de forskellige europæiske Staters formodentlige fremtidige udenrigsministerielle Politik, og jeg skal ogsaa lade ligge en hel Del Punkter, som efter min Opfattelse i det ærede Medlems Foredrag grænse noget nær til Bemærkninger af temmelig personlig Natur. Men i Almindelighed har det uagtet disse Uenigheder glædet mig, at det Foredrag kom frem, som vi nys have hørt. Jeg har altid beklaget i tidligere Aargange, at naar de militære

Lovforslag have været satte til Behandling her i Tinget, har man under Forhandlingen af Herloven og de dertil knyttede Bevillinger optaget en Diskussion om alle militære Punkter saa vel vedrørende Hærens som Flaadens Anliggender, saa at Tinget, naar man er kommen til Behandling af Flaadelovene, har været saa træt, at de uden nogen som helst Omtale ere henvisste til anden Behandling og til et Udvalg. Jeg anser det for at være mindre heldigt, og det glæder mig derfor, at det ærede Medlem har givet Beslighed til, at der ogsaa bliver en Behandling af nærværende Forslag til Flaadelov. Det stiller sig for mig saaledes, at det, som det i den Henseende først og fremmest kommer an paa, er at gøre sig klart, hvad Flaadens Opgave egentlig skal være, dersom Ulykken en Gang skulde komme over os, at vi mod vor Vilje skulde blive angrebne og derved komme ind i en Krig. Jeg tror, at naar vi se hen til Fortiden, da har man ikke været fuldt retfærdig lige over for Flaaden, man har ikke noksom anerkendt den store Fortjeneste, som Flaaden har haft i de to sidste Krige. Vel har der hos Nationen altid været en varm Sympati for Sømanden og Marinen, og vel har man med stor Glæde, Stoltthed og Taknemlighed set hen til en saadan Bedrift som Helgolandsaffæren, som det ærede Medlem nævnte, men hvad der var Flaadens Hovedfortjeneste i de foregaaende Krige, har ikke været tilstrækkelig anerkendt, den Taalmodighedsopgave, Flaaden har haft, idet den har spærret den fjendtlige Flaade fra at kunne løbe ud og derved har gjort det muligt, at Krigen overhovedet har kunnet være ført paa den Maade, saaledes at der ikke har været nogen egentlig Trusel mod de mest saarbare Punkter i Landet. Derfor har det tidligere Krigsforhold været det, at den, der vilde angribe os, maatte vælge den eneste Vej, der var aaben. Men se vi hen paa de fremtidige Forhold i Landet, maa vi erkende, at de Forhold, der vare til Stede under de forrige Krige, ville ikke mere finde Sted. Ingen som helst Magt, med hvilken vi kunne forudsættes at komme i Krig, vil have en saa indskrænket Flaade, at vi fremtidig ville kunne gøre det, som skete før, at holde den inden for dens Havne og at blokere den der. Det er jo klart, at alle de Magter, der overhovedet kan være Tale om, kunne paaføre os Krig, have en Flaade, der er mange Gange stærkere end vor, og selv om vi vilde koste nok saa mange Midler derpaa, vilde det meget snart vise sig, at naar vi gæve en meget stor Bevilling een Gang for alle, havde de andre Raad til aarlig at ofre det, som